

[Stauning.]

har den højtærede Statsminister vist sit sande Sindelag ved Nedskeringslovgivningen, at Arbejderne meget skal have sig frabedt hans Anvisninger og Raad og Venskab. Men vor Stilling, hvis den højtærede Statsminister endelig vil drøfte den, er ganske sikkert uangribelig, thi vi nøjes ikke, som den højtærede Minister siger, med at holde Taler, ingenlunde, vi stiller positive Forslag; vi stiller Forslag, der er gennemførlige; vi anviser, hvilke Udveje man efter vor Mening bør drøfte for at finde Vej til en Forbedring af Kaarene her i Landet for Erhvervslivet og for Arbejderklassen. Disse Forslag afviser Venstre og de Konservative. Disse Forslag vilde, hvis de gennemførtes, formindske Arbejdsløsheden; det er en Kendsgerning, som alle Arbejdere forstaa, og hvor meget den højtærede Statsminister saa end taler om, at vi er daarlige Venner for Arbejderne, faar han dem alligevel ikke til at tro paa, at sort er hvidt, og at hvidt er sort.

Efter den højtærede Statsministers mange Ord om det nødvendige i at faa Lønnen trykket ned vendte han om og erklærede, at der naturligvis ikke var nogen, der ønskede at trykke Arbejderne ned. Hvorledes man kan sige begge Dele i den samme Tale, maa man være den højtærede Statsminister for at kunne forklare. Det faktiske er jo, at Ministeren ved alle Lejligheder netop anviser Arbejdernes Nedtrykning som den eneste rigtige Vej, og at han paa de Omraader, hvor han selv har kunnet skaffe sig Magt, ogsaa har praktiseret den, nemlig overfor de fattigste i Landet, overfor sociale Ydelser, overfor Tjenestemænd, overfor arbejdsløse, overfor dem, der i Forvejen havde det kummerligt nok.

Sluttelig appellerede den højtærede Statsminister til Socialdemokratiet og sagde, at vi hellere skulde varetage Arbejdernes Interesser og forklare dem Nødvendigheden af, at Lønnen maatte nedsættes. Det vilde være en ejendommelig Fremgangsmaade, naar vi har den bestemte Opfattelse, at der er Tusinder af Arbejdere, hvis Løn i Øjeblikket er for lille. Det kunde aldrig falde os ind at gaa ind i et saadant Arbejde. Først maatte da alle Arbejdere have en Løn af en saadan Højde, at de kunde leve hæderligt, men det er jo ingenlunde Tilfældet, og naar de saa desuden skal bære Byrden som Følge af Arbejdsløshed o. s. v., er det en Selvfølge, at Folk, der har Ansvarsfølelse, ikke kan tage et Arbejde op for en saadan Løntrykkerpolitik, som Ministeren ønsker, vi skal deltage i.

Nej, men Ministeren har Ret i, at Taler hjælper ikke, hverken hans Taler eller andres Taler. Det er rigtigt, men *Handlinger* kan hjælpe. Hvis der er Villie dertil, er det muligt i Løbet af to Maaneder at skabe Arbejde for adskillige Tusinde Arbejdere her i Landet, og værst vilde det jo være for os, hvis Forslaget vedtoges, og det ikke lod sig gøre. Jeg anbefaler Ministeren at tænke over Tingene en Gang endnu. Lad dette Forslag blive vedtaget. Lad os se Resultatet deraf. Lad os se de positive Foranstaltninger blive iværksat i en ny Rigsdagssamling om nogle Maaneder. Saa er det Tiden til at afgøre, om det er Taler, der hjælper, eller det er Handlinger, der skal til. Vi er ikke i Tvivl om, at Talerne ikke hjælper noget, men for at faa den høje Rigsdag sat i Bevægelse er det jo Formen, at man maa forklare, hvad det er, man tilsigter. Denne Fremgangsmaade har vi anvendt i dette som i andre Tilfælde, og det agter vi at fortsætte med, og ikke mindst maa den højtærede Statsminister være forberedt paa, hvis han tænker paa et længere politisk Liv end til denne Samlings Udløb, adskillige Gange at høre Anklager for den negative Politik, han har ført overfor Arbejdsløsheden.

Endelig omtalte saa den højtærede Minister sin Glæde over Rigsdagssamlingen. Ja, det kan jo være, Ministeriet efterhaanden er blevet nøjsomt. Det maa det jo være. For som jeg før sagde, men hvad den højtærede Minister altsaa ikke har hørt, ligger der, saa vidt jeg kan skønne, mange Beviser paa Regeringens Mangel paa Evne til at lede Rigsdagsarbejdet. Naar Ministeren imidlertid glæder sig over, at ogsaa noget er gennemført med Socialdemokratiets Bistand, saa er det rigtigt. Men det viser jo netop Urimegheden af hele Ministeriets Adfærd. Naar det kan lade sig gøre at gennemføre selv vanskelige Sager som dem, Socialdemokratiet har ydet sin Medvirkning til, saa skyldes det udelukkende den Omstændighed, at Socialdemokratiet var med, ellers havde de ligget i Grøften sammen med Ministeriet. Ved Socialdemokratiets Hjælp er adskillige Foranstaltninger gennemført, fordi vi arbejder *sagligt*, fordi vi ikke opfører os ansvarsløst overfor samfundsvigtige Anliggender. Saaledes har vi handlet alle Dage, og saaledes vil vi ogsaa handle i Fremtiden. Dette kan maaske være en ganske god Belæring for Venstre, naar Venstre næste Gang kommer i Opposition. Da Venstre sidst repræsenterede Oppositionen, manglede der nu og da adskilligt i sagligt Arbejde fra Venstres Side, og den nuværende højtærede Finansmini-